

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр. Разград, 25.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия М. Йорданова
Членове: Атанас Д. Христов
Светлана К. Чолакова

при участието на секретаря Диана Здр. Станчева
като разгледа докладваното от Атанас Д. Христов Въззивно гражданско дело
№ 20243300500007 по описа за 2024 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 694 от 17.11.2023 г. постановено по гражданско дело № 20233330101086 по описа за 2023 година на Районен съд - Разград, съдът е постановил следното:

*ОСЪЖДА на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и чл. 86 от ЗЗД ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр. София, бул. "Витоша" № 2, ДА ЗАПЛАТИ на И. Н. И. с ЕГН *****, постоянен и настоящ адрес: гр. *****, ул. *****, сумата от 3000 (три хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от незаконно обвинение по досъдебно производство (Следствено дело № 2/2017 г. по описа на ОСлО при ОП – ***), прекратено на основание чл. 234, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК с постановление на районния прокурор при Районна прокуратура – *** от 22.01.2019 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 02.01.2020 г. до окончателното изплащане на задължението, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над присъдената сума от 3000 лева до пълния претендиран размер от 6500,00 (шест хиляди и петстотин) лева, както и в частта, с която се иска заплащане на законна лихва за периода от 22.01.2019 г. до 01.01.2020 г.*

ОСЪЖДА на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и чл. 86 от ЗЗД ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр. София, бул. "Витоша" №

2, ДА ЗАПЛАТИ на И. Н. И. с ЕГН *****, постоянен и настоящ адрес: гр. ****, ул. *****, сумата от 500,00 лева (петстотин лева), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконно обвинение по досъдебно производство (Следствено дело № 2/2017 г. по описа на ОСЛО при ОП – ***), прекратено на основание чл. 234, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК с постановление на районния прокурор при Районна прокуратура – *** от 22.01.2019 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 02.01.2020 г. до окончателното изплащане на задължението, като ОТХВЪРЛЯ в частта, с която се иска заплащане на законна лихва за периода от 22.01.2019 г. до 01.01.2020 г.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр. София, бул. "Витоша" № 2, ДА ЗАПЛАТИ на И. Н. И. с ЕГН *****, постоянен и настоящ адрес: гр. ****, ул. *****, направените от него разноси съразмерно на уважената част по настоящото производство в размер общо на 660,00 (шестстотин и шестдесет) лева.

Недоволен от това решение в ОСЪДИТЕЛНИТЕ ЧАСТИ е останал ответникът ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, която го обжалва. Намира решението в тези части за неправилно и незаконосъобразно. Поддържа, че правопораждащите спорното вземане факти подлежали на доказване от страна на ищеца, съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК. По делото не било доказано, че ищецът бил търпял неимуществени вреди. Разпитаните по делото свидетели били в изключително близки отношения с ищеца и в този смисъл заинтересована от изхода на спора /чл. 172 ГПК/, а и показанията им не се подкрепяли от останалите данни по делото. Така по делото не е извършено пълно и главно доказване на наличие на причинени вреди на ищеца. Твърди, че заплатено от насрещната страна адвокатско възнаграждение, както в наказателното производство, така и пред първоинстанционното производство се явява прекомерно по смисъла на чл. 78, ал.5 ГПК, поради което същото следва да бъде намалено. Моли в обжалваната част решението да бъде отменено, като вместо него бъде постановено решение с което исквете бъдат изцяло отхвърлени като неоснователни и недоказани, а при условие на евентуалност – присъдените обезщетения да бъдат намалени. Излага подробни съображения.

В срока по чл. 263, ал.1 ГПК, насрещната по жалбата страна не депозира отговор на жалбата.

В открито съдебно заседание, при редовност в призоваването, за въззивника се явява Р.Б.- заместник-окръжен прокурор на Окръжна прокуратура – Разград, който поддържа жалбата и излага подробни съображения.

В открито съдебно заседание, при редовност в призоваването, въззиваемата страна не се явява. Явява се пълномощника ѝ адвокат Д. П. от АК - ****. Същият оспорва жалбата и моли решението в обжалваната част да

бъде потвърдено. Сочи, че присъденото обезщетение за неимуществени вреди е справедливо по см. на чл. 52 ЗЗД и в никакъв случай не се явява завишено. Позовава се на съдебна практика - Решение № 267 от 26.06.2014 г. на ВКС по гр. д. № 820/2012 г., IV г. о., ГК. Що се касае за възражението на ищеца, че заплатеното адвокатско възнаграждение е прекомерно, намира същото за неоснователно. Акцентираща, че същото е в законовия минимум. Излага подробни съображения.

Разградски окръжен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявени са разглеждане са два обективно кумулативно съединени осъдителни иска с правна квалификация чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за заплащане на парични обезщетения за имуществени и неимуществени вреди. Така и Определение № 14 от 3.01.2024 г. на ВКС по гр. д. № 2067/2023 г., IV г. о., ГК.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав счита, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваните му части. Не е допуснато и нарушение на императивни правни норми.

Решението е и правилно в обжалваните му части, като на основание чл. 272 от ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от първоинстанционния съд. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Основателността на предявените иски предполага кумулативната наличност на следните предпоставки: 1 спрямо ищеца да е било повдигнато обвинение в извършване на престъпление от общ характер; 2 да е бил оправдан по повдигнатото му обвинение с влязъл в сила съдебен акт; 3 да е претърпял твърдените неимуществени вреди и имуществени вреди – понесени разноски за заплащането на адвокатско възнаграждение в наказателното производство и 4 между незаконното действие на правозащитните органи и неблагоприятните неимуществени последици /вредите/ да е налице причинно-следствена връзка.

Елементите от горепосочения фактически състав трябва да се установят при условията на пълно и главно доказване от ищеца – чл. 154, ал. 1 ГПК.

В разглеждания случай във въззивното производство е безспорно, а и от събраните доказателства се установява, че ищецът е полицейски служител и до момента. Същият работи като държавен служител във МВР от 23.07.2007 г. Считано от 01.07.2012 г. бил назначен на длъжност „*****“ в група „*****“ на сектор „*****“ към отдел „*****“ на Областна дирекция на

МВР - ***.

На 03.01.2017 г. Районна прокуратура – *** образувала досъдебно производство, а именно Следствено дело № 2/2017 г. по описа на ОСЛО при ОП – *** срещу неизвестно лице за това, че на 16.10.2016 г. в с. ***, община ***, държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР при изпълнение на службата си причинил на М. С. К. от с. ***, общ. ***, лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание без разстройство на здравето – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 130, ал. 2 от НК.

От приложеното ДП се установява, че ищецът е разпитан като свидетел на 06.02.2017 г.

С постановление по същото ДП от 31.05.2018 г. завеждащият Окръжен следствен отдел в ОП – *** следовател Н. Н. привлякъл като обвиняем ищеца И. Н. И., за това, че на 16.10.2016 г. на четвъртокласен път 49003 между с. *** и с. ***, община ***, в качеството си на държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР (*****Областна дирекция на МВР – ***) при изпълнение на службата му по пътен контрол, в съучастие като извършител с лицата А. В. А., тогава държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР при изпълнение на службата му по пътен контрол и Д. Е. Д. от гр. ***, причинили телесни повреди, извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, като полицейски органи, на лицето М. С. К. от с. ***, общ. ***, изразяващи се в нанасяне по челото на К. вследствие на удари с ръце - юмруци и ритници, над дясната вежда и успоредно с нея повърхностно линейно охлузване с бледорозов цвят с дължина 1,5 см и по горния клепач на дясното око с последващ оток по цялата му ширина и дължина, под конюнктивата на дясна очна ябълка подлигавичен кръвоизлив с ярко червен цвят, замъглено зрение (травмата в областта на дясното око съгласно заключението на съдебно-медицинската експертиза) може да доведе до леко намаление на зрението с временен характер от порядъка на 10 – 20 дни, като то е в пряко причинно-следствена връзка с получената травма на 16.10.2016 г. (главоболие, болки в корема), които наранявания са причинили на пострадалия К. временно разстройство на здравето неопасно за живота – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 2, пр. 3 във вр. с чл. 130, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

От приложеното по ДП постановление и протокол за разпит на обвиняем от 31.05.2018г. се установява, че пред следователя ищецът се явил лично и със защитника си адв. Д. П. при АК – ***, редовно упълномощен с пълномощно от 31.05.2018г.

В Договор за правна защита и съдействие от 31.05.2018г. /том 3, л. 56 ДП/, сключен между ищеца и горепосочения адвокат, е отразено, че е уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение в брой 500,00 лева.

На 14.08.2018г. ищецът е участвал в следствен експеримент, заедно със защитника си адв. Д. П. /т.3, л.123-127 ДП/.

На 21.08.2018 г. разследването било предявено на ищеца /т.3, л.142 ДП/.

На 24.08.2018 г. разследването било предявено отново на ищеца, като същият се е явил със защитника си адв. Д. П., но последния бил отстранен на осн. чл. 91 и чл. 92 НПК /т.3, л.143 ДП/.

На 20.11.2018 г. разследването било предявено отново на ищеца /т.4, л.52 ДП/.

С Постановление за прекратяване на наказателно производство от 22.01.2019г. на Л. В. – Районен прокурор при РП – ***, наказателното производство е било прекратено на основание чл. 234, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК. Не се спори, че постановлението не е обжалвано.

С оглед релевираните във въззивната жалба доводи срещу първоинстанционния съдебен акт, въззивният съд изхожда от неоспореното положение, че е налице незаконен акт на правозащитен орган – по повдигнатото срещу ищеца обвинение, като наказателното производство е прекратено с горепосоченото Постановление от 22.01.2019г. Отговорността на ответника произтича от законоустановените правомощия на прокурора да ръководи разследването и да осъществява постоянен надзор за законосъобразното му провеждане, като обвинението следва да се прецени за незаконно, дори и на определени етапи на наказателното производство действията на съответния прокурор да са били основани на убеждението му за виновност на лицето предвид събраните доказателства – чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ.

Въззивният съд приема, че от незаконното повдигане на обвинение се засяга по един недопустим начин правната сфера на привлеченото към наказателна отговорност лице, което води до увреждане и настъпване на неимуществени вреди – неблагоприятно отражение върху психиката на човек /негативни изживявания, огорчения, стрес и тревога/, независимо от конкретната преценка, която следва да бъде осъществена за размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди – чл. 52 ЗЗД.

В разглеждания случай ищецът твърди както настъпването на обичайни негативни преживявания – тревога, страх от дисциплинарно уволнение, притеснения, напрегнатост, затваряне в себе си, избягване на контакти с други хора, накърняване на авторитета му сред колеги и приятели, които били научили за повдигнатото му обвинение, така и съществено влошаване на психическото му здраве.

Тези вреди, са конкретно установени въз основа на събраните гласни доказателства по делото чрез разпита на свидетелите П. А. – тъст на ищеца и жената, с която този свидетел живеел – свид. Е. М. /които доказателствени средства са стандартно използвани в исковия процес за доказване на подобни обстоятелства/, от чиито показания, които следва да бъдат кредитирани, в т. ч. при преценката им по реда на чл. 172 ГПК ясни, последователни, убедителни, житейски логични и неопровергани от останалите данни по делото, е видно, че повдигнатото обвинение е повлияло негативно на ищеца. Досежно възражението на жалбоподателя, че през процесния период ищецът е имал

семејни проблеми, то видно от показанията на свидетеля П. А. е че тези семејни проблеми се дължат негативната промяна у ищеца породена именно от процесното наказателно производство – „Бяха пред развод, защото стана един спривав такъв и не можеше да му се каже нещо“. „Накрая го оправдали и след това се нормализира работата му. Поведението му се нормализира. Той замяза на човек. Сега се оправиха и отношенията с дъщеря ми“.

По отношение на размера на обезщетението за неимуществени вреди настоящият съдебен състав приема, че поначало, въпреки липсата на възможност за съпоставяне между претърпените болки, страдания и психически затруднения и паричната престаия, законодателят е дал възможност на увредения да претендира парично обезщетение за тези увреждания, като е предоставил на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливия размер на това обезщетение, което има компенсаторен характер. Понятието "справедливост" по смисъла на [чл. 52 ЗЗД](#) не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат пред вид от съда при определяне размера на обезщетението /т. 2 от Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на ВС/, като например – характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, вредоносни последици, тяхната продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди от незаконно обвинение в извършване на престъпление, съдът следва да прецени характера и степента на увреждането, начина и обстоятелствата, при които е получено, вредоносни последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение, продължителността на наказателното производство, вида на наложената мярка за неотклонение, характера на обвинението/тежестта на престъплението, в което е обвинен ищецът, в т. ч. дали с обвинението се вменяват едно или няколко престъпления, извършени в длъжностно качество, с користна цел, особено когато обвиняемият е заемал длъжност в държавен орган при завишени изисквания за почтеност и е изпълнявана работа, свързана с отговорности в публичен интерес, наличието на разгласяване на обвинението и личността на обвиняемия в средствата за масова информация, личността на увредения, данните за предишни осъждания, начина му на живот и обичайната среда, отражение на обвинението върху физическото здраве, психиката, контактите и социалния живот на ищеца, на положението му в обществото, работата, в т. ч. върху възможностите за професионални изяви и развитие в служебен план, както и всички обстоятелства, които имат отношение към претърпените морални страдания, преценявани с оглед конкретиката на случая. Наред с тези обстоятелства, при определяне на обезщетението съдът следва да съобрази и обществените критерии за справедливост, свързани с икономическите

условия в страната и жизнения стандарт на населението за съответния период, следвайки принципа за пропорционалност между претърпените от пострадалия неимуществени вреди и паричното им възмездяване – в този смисъл [Решение № 344 от 24.11.2014 г. на ВКС по гр. дело № 2378/2014 г., IV г. о., ГК](#), [Решение № 200 от 16.06.2016 г. на ВКС по гр. дело № 1019/2016 г., IV г. о., ГК](#), [Решение № 180 от 01.12.2017 г. на ВКС по гр. дело № 715/2017 г., III г. о., ГК](#), [Решение № 158 от 17.01.2019 г. на ВКС по гр. дело № 299/2018 г., III г. о., ГК](#), [Решение № 86 от 29.05.2019 г. на ВКС по гр. дело № 2586/2018 г., IV г. о., ГК](#).

За да определи в частност размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, настоящият съдебен състав съобразява следните обстоятелства:

На ищеца е било повдигнато обвинение за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 2, пр. 3 във вр. с чл. 130, ал. 1 и ал. 2 във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, което не е тежко по смисъла на [чл. 93, т. 7 НК](#), но признаването му за виновен би довело до дисциплинарното му уволнение, поради което и има по-силно негативно отражение върху неимуществената му сфера, тъй като освен наказание по НК би довело и до загуба на работа.

Към момента на повдигане на обвинението ищецът е бил на 39 години, като наказателното производство се е провело и по време, когато той е бил в активен етап от професионалното и личностното си развитие.

Ищецът е преживял продължителен и интензивен психическия дискомфорт, както и естествения страх и притеснение от неоснователно осъждане, което би довело до дисциплинарното му уволнение. Като гражданин с чисто съдебно минало, полицай и утвърдено добро име, ищецът е посрещал по-тежко негативните последици от повдигнатото обвинение.

Повдигнатото срещу ищеца незаконно обвинение е затруднило личния и социалния му живот в обичайна степен – той е станал затворен и тревожен; имал е множество лични участия в извършването на различни процесуални действия по образуваното срещу него наказателно производство.

Незаконното обвинение е влошило и здравословното му състояние, като настоящият съдебен състав отчита, че психичното напрежение, което трябва да се отдаде на обвинението /при липсата на друга причина/, се отразява негативно на общия здравен статус на един човек, като в частност продължителността на нарушеното психологическото благополучие на ищеца е по-голяма от обичайната, т. е. тази, заявена за обезщетяване вреда, е най-съществената, което е основание за определяне на по-висок размер на обезщетението.

Във връзка с доводите във въззивната жалба на ответника следва да бъде посочено, че фактът на незаконното обвинение е достатъчен да индицира, че подсъдимият е претърпял вреди, рефлектиращи върху неговите чест и достойнство, а също и че по човешка презумпция е сигурно, че ищецът е претърпял вреди със соченото в исковата молба изражение – страх от

неоснователно осъждане, което безспорно би довело и до дисциплинарното му уволнение, засегнати чест и достойнство, ограничения в личния живот. Безспорно за периода на наказателното преследване ищецът има отрицателни изживявания от незаконното обвинение – то ограничава възможността да води обичайни си начин на живот и му се отразява емоционално негативно – в този смисъл Решение № 427 от 16.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 273/2009 г., III г. о., ГК и Решение № 483 от 9.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1091/2009 г., III г. о., ГК.

Ако незаконното обвинение е за умишлено престъпление в област, която е професионалната реализация на обвиняемия, следва да се прецени как се е отразило то върху възможностите му за професионални изяви и развитие в служебен план, авторитета и името на професионалист. При определени професии – напр. полицаи, военни, магистрати, митнически служители и пр., очакванията и изискванията на обществото към тях за почтеност и спазване на законите, са изключително завишени. По общо правило, незаконното обвинение на лица, упражняващи подобни професии в извършване на престъпление, има по-силно негативно отражение върху неимуществената им сфера. Така Решение № 267 от 26.06.2014 г. на ВКС по гр. д. № 820/2012 г., IV г. о., ГК, Решение № 344 от 24.11.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2378/2014 г., IV г. о., ГК, Решение № 86 от 29.05.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2586/2018 г., IV г. о., ГК, Решение № 114 от 13.12.2018 г. на ВКС по гр. д. № 4861/2017 г., III г. о., ГК, Решение № 174 от 12.12.2018 г. на ВКС по гр. д. № 546/2018 г., IV г. о., ГК, Определение № 2454 от 14.08.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3909/2022 г., IV г. о., ГК, Определение № 3458 от 30.05.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3458/2022 г., III г. о., ГК,

С оглед така приетото и предвид тежестта на Д.ието, за което е бил обвинен по процесното наказателно производство и негативният ефект върху личността на ищеца, настоящият съдебен състав намира, че размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, който би удовлетворил обществения критерий за справедливост при съществуващите в страната обществено-икономически условия на живот, с оглед на конкретните обстоятелства по делото, както и създаденият от съдебната практика ориентир, относим към аналогични случаи, следва да бъде определен на 3 000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 02.01.2020г. до окончателното ѝ изплащане, както е приел и първоинстанционния съд. Присъждането на сума по-малка от посочената би довело до несъответстващо на изискванията на справедливостта имуществено разместване.

По иска за имуществени вреди представляващи разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в хода на досъдебното производство в размер на 500 лв.

В Договор за правна защита и съдействие от 31.05.2018г. /том 3, л. 56 ДП/, сключен между ищеца и адвокат Д. П., е отразено, че е уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение в брой 500,00 лева.

Основният спорен въпрос, пренесен и пред настоящата инстанция е дали това възнаграждение е прекомерно, предвид направеното възражение от страна на ответника, на осн. чл. 78, ал.5 ГПК.

Настоящия съдебен състав намира, че размерът на заплатеното от адвокатско възнаграждение не е прекомерно завишен съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото и извършените от пълномощника процесуални действия.

Следва да се изтъкне, че според чл. 13, ал.1, т.2 във вр. с чл. 12, изр.1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, адвокатските възнаграждения, в редакция към датата на сключване на договора за правна защита и съдействия – 31.05.2018г. / ДВ, бр. 84 от 2016 г./, за процесуално представителство, защита и съдействие в досъдебното производство по дела, при които за престъплението се предвижда наказание до 5 години лишаване от свобода е 500 лв. */т.е. толкова колкото е заплатил и ищеца/*. Само за пълното на изложението, следва да се посочи, че съобразно чл.12, изр.2 от Наредбата в горепосочената ѝ редакция „При извършване на процесуални действия в различни дни се заплаща по 100 лв. за всеки следващ ден.“. Такива действия безспорно са извършени */на 14.08.2018г. ищецът е участвал в следствен експеримент, заедно със защитника си адв. Д. П. - т.3, л.123-127 ДП/*, но за тях адвокатско възнаграждение не е претендирано.

По възражението в жалбата, срещу присъдените разноски.

Жалбата срещу първоинстанционното решение и в тази част е допустима, тъй като когато се обжалва решението по съществото на спора, то може да се обжалва и в частта му за разноските. Вж. Определение № 799 от 19.12.2014 г. на ВКС по ч. т. д. № 2098/2014 г., II т. о., ТК.

Съдът намира жалбата за неоснователна и в тази ѝ част, предвид следното:

Относно възражението за прекомерност на сумата 650 лв. присъдени като адвокатско възнаграждение, съобразно с уважената част от исковете, съгласно чл. 10, ал.3, изр. 2 ЗОДОВ.

Според чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, адвокатските възнаграждения за осъществяване на процесуално представителство по граждански дела се определя съгласно цената на всеки иск, съобразно вида и броя на предявените искове. Под материален интерес по смисъла на чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, се има предвид цената на всеки от обективно кумулативно съединените искове, а не техният сбор. Под материален интерес се има предвид цената на всеки иск поотделно и се определя за всеки иск минимално възнаграждение, след което вече определените минимални възнаграждения се събират при определяне на отговорността за разноски.

Съгласно разпоредбите на чл. 2, ал. 5 и чл. 7, ал. 2, т. 1 и т. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения

/НМРАВ/, че минималният размер на дължимото на адвоката възнаграждение в този случай се определя като сбор от минималните възнаграждения за всеки иск /400 лв. за иска за имуществени вреди и 950 лв. за иска за неимуществени вред, т.е. общо 1 350 лв./. Ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение за двата иска в размер само 950 лв. /л. 59 РС/. Така и Определение № 50149 от 7.07.2023 г. на ВКС по т. д. № 180/2022 г., II т. о., ТК, Определение № 50223 от 13.11.2023 г. на ВКС по т. д. № 1166/2022 г., I т. о., ТК, Определение № 50 от 17.01.2023 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4735/2022 г., III г. о., ГК, Определение № 60449 от 14.12.2021 г. на ВКС по ч. т. д. № 2392/2021 г., I т. о., ТК, Определение № 50469 от 11.11.2022 г. на ВКС по ч. т. д. № 2316/2021 г., II т. о., ТК, Определение № 137 от 1.04.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2610/2020 г., III г. о., ГК, Определение № 60300 от 17.08.2021 г. на ВКС по ч. т. д. № 2058/2020 г., I т. о., ТК .

Настоящия съдебен състав намира, че размерът на заплатеното адвокатско възнаграждение не е прекомерно завишен съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото и извършените от пълномощника процесуални действия. Респективно присъдените разноси в размер на 650 лв., Ето защо, възражението по чл. 78, ал.5 ГПК на въззиваемата страна се явява неоснователно.

Относно сумата 10 лв. присъдени като адвокатско възнаграждение, съобразно с уважената част от исковете.

Сумата е законосъобразно присъдена изцяло, предвид частичното уважаване на исковите претенции, съгласно чл. 10, ал.3, изр. 2 във вр. чл. 9а, ал.1 ЗОДОВ.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение потвърдено в обжалваните му части, като правилно.

По отношение на разноските във въззивното производство:

Пред настоящата инстанция страните не правят искане за присъждане на разноси.

Предвид изложените съображения, съдът, на осн. чл. 271, ал.1 ГПК,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 694 от 17.11.2023 г. постановено по гражданско дело № 20233330101086 по описа за 2023 година на Районен съд - Разград, в ОСЪДЕЛНИТЕ му части.

В отхвърлителните части Решение № 694 от 17.11.2023 г. постановено по гражданско дело № 20233330101086 по описа за 2023 година на Районен съд – Разград, е влязло в сила като необжалвано.

Препис от решението да се връчи на страните, на осн. чл. 7, ал.2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при

условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК в едномесечен срок от връчването му, в частта по **иска за неимуществени вреди /цена на иска 6 500 лв./**.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 280, ал. 3 ГПК, в частта по **иска за имуществени вреди /цена на иска 500 лв./**.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____